

एतरेयब्राह्मणे पंचमपंचिका १३, १४. १२१

वरेण्यं, दोषो अगादित्यनुचरोतो वै गतमंतः षष्ठमहः षष्ठे ऽहनि षष्ठ-
स्यान्हो रूपम्. उदुष्य देवः सविता सवायेति सावित्रं; शश्वत्तमंतदप
वन्हिरस्थादित्यंतो वै स्थितमंतः षष्ठमहः षष्ठे ऽहनि षष्ठस्यान्हो
रूपं. कतरा पूर्वा कतरापरायोरिति द्यावापृथिवीयं समानोदर्कं षष्ठे
ऽहनि षष्ठस्यान्हो रूपं. किमुश्रेष्ठः किं यविष्ठो न आजगन्, उप नो
वाजा अध्वरमृभुक्षा इत्यार्भवं नाराशंसं त्रिवत्षष्ठे ऽहनि षष्ठस्यान्हो
रूपम्. इदमित्था रौद्रं गूर्तवचा, ये यज्ञेन दक्षिणया समक्ता इति
वैश्वदेवं ॥१३ ॥

नाभानेदिष्टं शंसति. नाभानेदिष्टं वै मानवं ब्रह्मचर्यं वसन्तं
भ्रातरो निरभजंत्सो ऽब्रवीदेत्य किं मह्यमभाक्तेत्येतमेव निष्ठावम-
ववदितारमित्यब्रुवंस्तस्मात्थाप्येतर्हि पितरं पुत्रा निष्ठावो ऽववदितेत्ये-
वाचक्षते. स पितरमेत्याब्रवीत् त्वां ह वाव मह्यं तताभाक्षुरिति तं
पिता ब्रवीन्मा पुत्रक तदादृथा अंगिरसो वा इमे स्वर्गाय लोकाय सत्र-
मासते. ते षष्ठं षष्ठमेवाहरागत्य मुह्यंति. तानेते सूक्ते षष्ठे ऽहनि
शंसय तेषां यत्सहस्रं सत्रपरिवेषणं तत्ते स्वर्ग्यतो दास्यंतीति तथेति
तानुपैत्प्रातिगृणीत मानवं सुमेधस इति तमब्रुवन् किंकामो वदसी-
तादमेव वः षष्ठमहः प्रज्ञापयानीत्यब्रवीदथ यद्वा एतत्सहस्रं सत्रप-
रिवेषणं तन्मे स्वर्ग्यतो दत्तेति तथेति तानेते सूक्ते षष्ठे ऽहन्यशंसयत्.
ततो वै ते प्र यज्ञमजानन् प्र स्वर्गं लोकं. तद्यदेते सूक्ते षष्ठे ऽहनि
शंसति यज्ञस्य प्रज्ञात्यै स्वर्गस्य लोकस्यानुख्यात्यै. तं स्वर्ग्यतो ऽब्रुवन्ने-
तत्ते ब्राह्मण सहस्रमिति तदेनं समाकुर्वाणं पुरुषः कृष्णशवास्युत्तरत
उपोत्थायाब्रवीन्मम वा इदं मम वै वास्तुहमिति सो ऽब्रवीन्मह्यं वा
इदमदुरिति तमब्रवीत्तद्वै नौ तवैव पितरि प्रश्न इति स पितरमैत्तं
पिता ब्रवीन्ननु ते पुत्रकादूश्चित्यदुरेव म इत्यब्रवीत्तत्तु मे पुरुषः